

PRESING, 2019.

Zoran Antonijević
BELA KUĆA

Izdavač

Društvo za afirmaciju kulture - Presing,
Mladenovac

Kontakt

presing.org
konkursiregiona.net
kr.presing@gmail.com

Urednik

Predrag Milojević

Štampa

Presing izdavaštvo, Mladenovac
58 str. / 17 cm / Tiraž: 500

Godina izdanja

2019.

ISBN 978-86-6341-344-3

Zoran Antonijević

CVRKUT U MAGLI

PRESING, 2019.

Copyright © 2019. Zoran Antonijevic

Pucaju čaše.
U krvavoj venčanici
igra nevesta.

Crna latica.
Zenica pokojnika
u ogledalu.

Slomljena grana.
Pod olujnim oblakom
prosuto gnezdo.

U prazne čaše
siromašni pijanci
sipaju suze.

Skiče pacovi.
Beskućnici pevaju
u haustoru.

Slavuj cvrkuće.
Zorom budi udovicu
u praznom gnezdu.

Vrište seljaci.
U čeljustima vuka
zapomaže konj.

Suvin lavežom
i jecajem iza ugla
govori magla.

Vrisak se stopio
sa škripanjem vagona.
Prolazi život.

Na grobu majke
suzama zaliven cvet.
Neutešna kćer.

U nebo gleda
zalutali dečaćić.
Izgubljeni ptić.

Talasi lome brod.
Nemirno more
jede ribare.

Pijanac spava
opijen vatrenom vodom.
Gori mu soba.

Ubiše goluba.
U suzi golubice
razli se oblak.

Veju latice
razgolićene ruže.
Prolećna oluja.

Ljuti seljaci
razapeli ministra
da plaši vrane.

Vuk je urliknuo.
Mesečina otkrila
usnulo jagnje.

Tužna povorka
sahranjuje svirača.
Prazna kafana.

Zora bez sunca.
Ljudi bez budućnosti
skaču sa kuća.

Plaču klovnovi.
U plamenu nestala
cirkuska šatra.

Na nočnom nebu
slepi miš hvata svica.
Izdahnu zvezda.

Vuka probudilo
pa zauvek zaspalo.
Ždrebe nemirno.

Crvlja se voće.
Rakijski kazan zarđao.
Pusto je selo.

Sam je sebi suvišan.
Na brzu prugu
seo samoubica.

U saksijama
venu muškate.
Domaćica u grobu.

Grohot vampira
odjekuje planinom.
Reži lavina.

Čuje se topot
a nigde konja nema.
Utvvara vreba.

Za jedno veče
lisac poklao petlove.
Zaćuta jutro.

Mrtav dečaćić.
Kikoće se iz mraka
zametak More.

Omamljeni svetlošću
oko sobne lampe
plešu komarci.

Na pragu svetle
iskežene bundeve.
Veštičija noć.

Otvoren prozor.
Kolevka prazna.
Vile ukrale dete.

Plaču seljaci
u jalovim njivama.
Sušna godina.

Uzavrelo oko
treperi iznad grada
Topi se asfalt.

Svi su u hlad pobjegli.
Po gradu samo
stršljeni zuje.

Sunce je zašlo
a vrečina ostala.
Nenosna je noć.

Andeo donese
ružu sa neba.
Probudi se devojka.

Nebo pali tlo.
Na svežu ovčétinu
vazduh miriše.

Pijani otac
na podu drema.
Detence hleba nema.

Polomiše se
izgladneli kerovi.
Bačena koska.

Na bojnem polju
konj rasteruje vrane
sa mrtvog druga.

Na ulici stoji
putokaz za bespuće.
Suvi drvored.

Besne gromovi
Razbežali se ždrebcu.
Požar u štali.

Pusta fabrika.
Ispred narodne kuhinje
bdi radna snaga.

Umesto grane
umorni drvoseča
poseče prste.

Pijani pastir
tetura se livadom.
Stado zalutalo.

Noć se povlači.
Na krilima Pegaza
Sunce dolazi.

REFLEKSIJA SIVILA

Pred čitaocima se pojavila prva haiku zbirka Zorana Antonijevića koja je nastala kao plod višegodišnjeg otkrivanja i pisanja ove po broju riječi male pjesme, ali velike po svojoj snazi koju prenosi na sve one koji je budu čitali. Autor nam predstavlja već afirmisane haikue koji su objavljeni u zbornicima i na sajtovima pa se zbog toga može sa punim pravom reći da su oni već priznati, a to će ovoj zbirci pomoći da nađe svoje mjesto u čarobnom svijetu haiku poezije. Poznavaoци ove poezije čitajući ovu zbirku prisjetit će se već poznatih haikua a oni koji tek otkrivaju ovu prekrasnu formu slikanja riječima shvatit će sa kojom lakoćom to autor ove zbirke radi.

U samoj zbirci dominira sivilo vremena u kome živimo, pustoš oko nas, crne misli koje prelaze u još crnje dubine i praznine. Naivni i nevini plijen u čeljustima zvijeri ili okolnosti prenosi na čitaoca taj osjećaj

nemoći i očaja, straha i poraza, i ništavnosti koja mu se odigrava pred očima, nemoćan da je promijeni. Smrt cvijeta, životinja, čovjeka, fabrike, sela,...

Slomljena grana.
Pod olujnim oblakom
prosuto gnezdo.

Slika slomljene grane izaziva žaljenje i naše misli kreću u pravcu da se tu više ništa ne može učiniti, ali druga slika prosutog gnijezda izaziva užas i iz toga se rađa u nama želja da se spasi gnijezdo. To međusobno, dinamično, povezivanje slika ostavlja čitaocu mogućnost da sam kreira događaj a to je ono što dobra haiku poezija pruža.

Već drugim čitanjem otkriva se lakoća kojom autor pokazuje prolaznost svega oko nas kao što smo i mi prolazni, harmoniju među slikama, ljepotu jednostavnosti. Nasuprot sumornim i surovim slikama još jače zablistaju sunčevi zraci na krilima Pegaza koji donosi nadu.

Zbog svega navedenog preporučujem ovu zbirku čitaocima i vjerujem da će je isčitavati sa velikim zadovoljstvom a haiku poezija je dobila još jednu vrijednu knjigu.

Branka Vojinović Jegdić

BELEŠKA O AUTORU

Zoran Antonijević (1979) živi u Mladencu. Ovo mu je prva zbirka haiku pesama.

Haiku je objavljivao u časopisima; Diogen (USA), Osvit (Srbija), Apokalipsa (Slovenija), The Mamba (Gana, Afrika), Failed haiku (Velika Britanija), Haiku – Nekazano (Crna Gora), zbornicima; Kaboocha (Hrvatska), Zvuk.vode (BiH), Haiku za Tatjanu Debeljački (Srbija), Daleki su putevi (Srbija), na portalima Književni kutak, Avlija, Japanorama, Beogradska Nedelja...

Objavio zbirke pesama: Snovi oblačara, Sabor senki, Srce obavijeno zmijom, Crna kuća, Bela kuća. Piše i aforizme i kratke priče.

